

»Romaani Oulun Kaikuun!«

On se tämä meidän kunnan Kai-
kumme aina ollut vakaa ja kunnioi-
tettu lehti ja syystä kyllä — kröhöm
— ikäkinhän tuon jo on aiheuttanut.
Se kun on aina ollut hieman vanhem-
pi kuin muut!

Kieltämättä nykyisin kaikki on
ikäänkuin tasaantunut sikäli, että
myöhemmätkin tulokkaat tasavertai-
sesti kilpailevat kunniaista saada
mahdollisimman hyvin palvella luki-
joitaan. Mutta silloin ennen oli
Kaiku melkein yksinvaltiainen pohjar-
perillä. Tuokin juttu, jonka taas
kerran satuimme lukemaan painetus-
ta sanasta, sitä aikaa ja asemaa haus-
kasti valaisee.

Ilmari Kianto kertoo "Vienankävi-
jän matkakuvissaan" kuinka hän pa-
luumatallaan Itä-Karjalasta sattui
joutui kuusamolaisen isäntä-
miehen rekeen ja tunsikin siinä kohta
istuvansa turvallisesti "Suomen kan-
san kerkassa", kuten hän kertomuk-
sensa nimeääkin. No, isäntä, Läm-
sänkylän Leviäiseksi mainittu, haas-
teli lämpimikseen leviästi ja vakuut-
tavasti, niinkuin ainakin mies, joka
tietää, mitä hän tahtoo. Kuusamo-
laiset ovat tanua väkeä!

Oli siinä matkan varrella käynyt
ilmi, että kyydittävä oli ammatiltaan
kynämies, ja se asia oli jäänyt Leviäi-
sen mieleen kytemään, koskapa hän
tovin kuluttua tokaisee:

— Ootko sinä toenperästä kirjaili-
ja, koska tässä äskettäin kehuit ole-
vasi? Kirjotappas silloin — minus-
ta!

— Eipä tiedä, vaikka kirjoittaisin-
kin vielä, vastailee siihen kirjailijam-
me, ja kuvaa keskustelun jatkoa seu-
raavaan tyyliin:

— Kirjota! karjasi Leviäinen. Kir-
jota K a i k u u n !

— En minä niin pieniin lehtirepa-
leisiin . . .

— Pieniinkö? irvisti Leviäinen. Mi-
käs on sitten suurempi?

— Onhan niitä, sopersin minä.

— Vaan Leviäinen alkoi nykiä ol-
kapäitään aivankuin olisi ylenkatso-
nut pääkaupungin lehtiä.

— Helekkarissa! hän huudahti. —
Jos sinä oot oikia kirjailija, niin ryk-
kää romaani Oulun Kaikuun. Vaan
muista sinä, että jos väärin kirjoitat
minusta, niin vastaus tuloo, jotta
paukahtaa!

— — —

— Kirjota, kirjota! kehoitti hän
yhä, jatkaa kirjailija. — Kyllä ne
Ärrä Pee Leviäisen tuntevat toimi-
tuksessakin. Sitä ei joka Jussilla
Kuusamossa oo tämmöstä hevosta.

Me uskomme Leviäistä, kirkkaasti.
Ja pitikin tällä pienellä tarinalla saa-
da yhteyttä lukijaan nyt, kun vuosi
on lopullaan ja uusi, vaiherikas ja
yllätyksellinen taas alkaa. Sitä on
koetettu — varsinkin ne, jotka siellä
paikan päällä ovat olleet — lukijan
mieliksi pysyvä ajan tasalla ja kir-
joittaa Kaikuun, mutta tässä tahtoi-
simme samalla sanoa lukijalle, niin-
kuin Leviäinen kirjailijalle, että kir-
jota Kaikuun, rykkää romaani Ou-
lun Kaikuun kaikesta, mitä pitäjässä
tapahtuu. Tai ainakin anna tieto,
että senlaista tulee kohtapuolin ta-
pahtumaan, olkoon se ensi katsan-
nolta kuinkakin pientä, niin kyllä
toimitus sitten järjestää, että siitä
juttu syntyy. Siten itsekin lehteäsi
valveutat!

Näissä merkeissä, yhteistyön ja
vuorovaikutuksen merkeissä, toivo-
tamme lukijalle onnekkaampaa uut-
ta vuotta jo ennenkuin olemme edes
jouluu toivottanut.

P a n u.